

Η χλιδή των ολίγων

Απόσπασμα από το άρθρο

Υπάρχω γιατί ψωνίζω. Ή, άλλως πώς, οι κοινωνικές ανισότητες αποτυπώνονται τόσο από τις επιστημονικές αναλύσεις των κοινωνιολόγων και των οικονομολόγων, όσο και από τα καθημερινά καταναλωτικά ήθη των ανθρώπων. Η καθημερινότητα πάντα ήταν το καλύτερο «σχολείο» για την κατανόηση των κοινωνιών.

Στη Μ. Βρετανία των έντονων αντιθέσεων ανάμεσα σε πλούσιους και φτωχούς, ένα ταξίδι στον πλουμιστό κόσμο των Harrods, κατά τη διάρκεια των γιορτών, μπορεί να οδηγήσει σε συμπεράσματα που αποτυπώνουν έκτυπα τις πραγματικές διαφορές των ανθρώπων. Υπάρχουν αυτοί που ψωνίζουν δίχως να σκέφτονται το χρηματικό αντίτιμο που πρέπει να καταβάλουν, υπάρχουν και οι άλλοι που μπορούν να προσεγγίσουν αυτό τον κόσμο της χλιδής μόνο με τη φαντασία τους.

Ο Βρετανός φωτογράφος Dougie Wallace «έστησε» τη μηχανή του έξω από τα φημισμένα Harrods, στο κέντρο του Λονδίνου, και αποτύπωσε τον κόσμο των πλουσίων και τα καταναλωτικά τους ήθη. Πέραν του καλλιτεχνικού αποτελέσματος, το project έχει έντονα κοινωνιολογικά στοιχεία, κάτι που το κάνει ακόμη πιο σημαντικό.

Οι αντιδράσεις των πλουσίων ποικίλλουν: κάποιοι δέχθηκαν την επιδρομή με στωικότητα και βρετανικό φλέγμα κι άλλοι που αντέδρασαν βίαια προς στο φωτογραφικό φακό του. Το σίγουρο είναι ότι πάντα θα υπάρχει ένας «άλλος» κόσμος μέσα στον κόσμο των κοινών θνητών.

Σχολιασμός

Αυτό το άρθρο αναφέρεται στον τρόπο ζωής ορισμένων ανθρώπων, οι οποίοι πιστεύουν ότι υπάρχουν, επειδή ψωνίζουν. Ειδικότερα, επισημαίνει ότι η μελέτη της καθημερινότητας των ανθρώπων αποκαλύπτει τις κοινωνικές ανισότητες και, επομένως, τον διαφορετικό τρόπο ζωής της

κάθε κοινωνικής τάξης. Ως παράδειγμα, χρησιμοποιεί τους πλούσιους ανθρώπους που επισκέπτονται τα φημισμένα Harrods, στο κέντρο του Λονδίνου, εκδηλώνοντας τα καταναλωτικά τους ήθη.

Δυστυχώς, αυτοί οι άνθρωποι, εξαρτώνται τόσο από τα χρήματα, που θεωρούν ότι το πιο σημαντικό ίσως στη ζωή τους είναι η δυνατότητά τους να ψωνίζουν και να καταναλώνουν διαρκώς. Ικανοποιώντας αυτή την καταναλωτική μανία τους, θεωρούν πως θα αγγίξουν την πολυπόθητη ευτυχία. Ωστόσο, το μόνο που καταφέρνουν είναι να νιώσουν μία πρόσκαιρη ικανοποίηση και τίποτα άλλο. Γιατί τα υλικά αγαθά είναι απαραίτητα, για να έχει ο άνθρωπος μία άνετη ζωή, αλλά δεν μπορούν να καλύψουν κάποια σημαντικά αγαθά, όπως είναι οι αληθινές ανθρώπινες σχέσεις και οι αξίες, οι αρχές που πρέπει να υπάρχουν στη ζωή του.

Επιπλέον, είναι πολύ λυπηρό το γεγονός ότι κάποιοι από αυτούς τους ανθρώπους είναι εγωιστές και αδιάφοροι μπροστά στον ανθρώπινο πόνο. Έτσι, δε νοιάζονται για τους συνανθρώπους τους, οι οποίοι δεν έχουν ούτε τα απαραίτητα, για να μπορέσουν να ζήσουν με αξιοπρέπεια και να συντηρήσουν την οικογένειά τους. Αντίθετα, εκείνοι μπορούν να αγοράζουν ό,τι θέλουν χωρίς να σκέφτονται το χρηματικό αντίτιμο, ενώ κάποιοι άλλοι μόνο στα όνειρά τους τολμούν να πραγματοποιήσουν τις επιθυμίες τους. Το χειρότερο είναι ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν ευαισθητοποιούνται ούτε όταν βλέπουν παιδάκια να πεθαίνουν από την έλλειψη νερού, τροφής ή φαρμάκων. Παραμένουν ασυγκίνητοι, σκληροί και απάνθρωποι μπροστά σε αθώες ψυχές που η ζωή τους στάθηκε τόσο άδικη!

Αναμφίβολα, οι οικονομικές και κοινωνικές διαφορές είναι υπαρκτές σε όλες τις χώρες του κόσμου και η αντιμετώπισή τους δεν είναι εύκολη υπόθεση. Ωστόσο, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είμαστε όλοι άνθρωποι και έχουμε τις ίδιες ανάγκες, τις ίδιες επιθυμίες, τα ίδια όνειρα. Πρέπει, λοιπόν, οι ισχυροί και πλούσιοι του κόσμου αλλά και ο καθένας χωριστά από εμάς, να αποδείξουμε την ανθρωπιά μας και να βοηθήσουμε με όποιον τρόπο μπορούμε τους ανήμπορους και φτωχούς ανθρώπους.

Αριάννα Αντωνοπούλου, Α1 Γυμνασίου

